

Grijpt een christen naar de wapens?

Prof. A. E. Wilder Smith

Oorspr. titel: "Greift der Christ zur Waffe?", 1978

A.E. Wilder Smith studeerde natuurwetenschappen in Oxford. Sindsdien heeft hij gedoceerd aan de universiteiten in Genève (Zwitserland), Illinois (U.S.A.), Bergen (Noorwegen) en Ankara (Turkije). Hij heeft behalve tal van vakwetenschappelijke boeken en artikelen ook vele boeken op het gebied van christendom en wetenschap op zijn naam staan.

Inhoud

[Voorwoord](#)

[Grijpt een christen naar de wapens?](#)

[De wapendienst voor de gelovigen](#)

[De gezindheid van God](#)

[Twee jukken](#)

[God als Rechter](#)

[Drie bezwaren](#)

[Pacifisme in de huidige politiek](#)

[Bijvoegsel I: Burgerrechten en dubbel burgerschap](#)

[Bijvoegsel II: Patriottisme en oorlog](#)

Voorwoord

Mijn doel met het schrijven van dit boekje is allerm minst van politieke aard. In feite houd ik me in het geheel niet bezig met politiek, omdat het koninkrijk waartoe de christen behoort en waarin hij actief is niet van deze wereld is. Christus Zelf zegt, dat zijn discipelen, wanneer zij tot deze wereld behoorden, voor Hem gestreden zouden hebben (Johannes 18:36). Sedert de tijd dat ik als student christen werd, heb ik me aan het karakter van dit getuigenis van Christus gehouden - althans er oprecht naar gestreefd. De houding van Christus gedurende zijn leven op aarde was geheel in overeenstemming met zijn getuigenis in Johannes 18:36. Hij verkoos liever Zelf te lijden en te sterven onder het geweld en de kwaadwilligheid van mensen, dan hen te oordelen door hen te doden of verwonden vóór de grote oordeelsdag. "Velt geen oordeel vóór de tijd, dat de Heer komt" (1 Kor. 4:5) was het gebod dat de apostel Paulus gaf aangaande hetzelfde onderwerp. De gehele inhoud van de Heilige Schrift, speciaal in het nieuwe testament, wijst in dezelfde richting, namelijk dat God Zelf in deze bedeling verkiest te lijden door geweld (zoals dat aan het kruis gebeurde) en dat Hij niet oordeelt vóór het daarvoor tijd is. Vanuit deze visie is het duidelijk dat het gedrag van de christen op aarde ook zo moet zijn zoals Christus het demonstreerde; de discipel staat immers niet boven zijn Meester.

Deze boodschap is in het geheel niet bestemd voor niet-christenen. Er is maar één boodschap voor niet-christenen, namelijk dat Christus hen liefheeft en stierf om hen te verzoenen met God. Ik persoonlijk zou over dit onderwerp nooit spreken met mensen die niet uit eigen ervaring de genade van God in Christus kennen. Maar wat van christenen wordt verwacht is in hun levenswijze te openbaren wat Christus tentoonspreidde in zijn leven, en dat is zeer belangrijk. Want zonder een christelijke leefwijze hier op aarde kunnen we (a) niet groeien in heiligheid of christelijke kennis en (b) geen krachtige bijbelse getuigen zijn voor niet-christenen zoals we dat behoren te zijn.

Oordeel - zelfs de doodstraf - is klaarblijkelijk niet op zichzelf in strijd met Gods wil. Want Hijzelf voltrok de doodstraf aan mensen in het verleden en Hij zal dat weer doen bij de Grote Witte Troon. Oordeel op zichzelf is dus zeker niet verkeerd. Wat wél verkeerd is, is oordeel vóór de tijd die God heeft vastgesteld voor het gericht over kleinere en groten. Christus zei dat zijn dienaars het onkruid tussen het koren niet mochten uittrekken vóór de tijd van de oogst, anders zouden zij met het on

kruid ook het koren kunnen uittrekken. “Laat beide samen opgroeien tot de oogst” is zijn speciale gebod, dat betrekking heeft op alle christenen tot zijn komst (Mattheüs 13:30). Als Hij oordeelt, dan zullen wij ook met Hem het oordeel voltrekken. Wij mogen onze Meester navolgen die Zelf voor ons geoordeeld werd om ons te redden van het oordeel.

Het is mijn overtuiging dat Schriftuurlijke leer alleen gewaardeerd kan worden in verbinding met een levenswijze die de gelijkenis van Christus vertoont. Dát trekt mensen aan tot de christelijke leer. Wat de bijbel zegt over de houding van christenen tegenover oorlog en tegenover de staat zal ons helpen om de leer van het Woord van God onder ons te handhaven. Wanneer de woorden van Jezus Christus Geest zijn (Joh. 6:63), zal de leer van het Woord ons ook praktisch leiden tot een ware geestelijke herleving. De bevordering van een geestelijke herleving is het uiteindelijke doel van dit boekje... en niets anders.

Einigen am Thunersee
(Zwitserland)

A.E. Wilder Smith

Grijpt een christen naar de wapens?

Algemeen

Grijpt een mens tegen mensen naar de wapens, dan voltrekt hij het oordeel aan zijn medemens, of hij nu de aanvaller is, of dat hij zich alleen maar verdedigt. Hij wordt daarmee de uitvoerder van het gericht. De vraag, of de christen naar de wapens grijpt, en dus gericht moet uitoefenen, houdt de jongeren vandaag zeer bezig. Zij en hun vaders hebben slechte ervaringen opgedaan.

Ook van de kant van de evangelische kerk wordt deze vraag zeer ernstig genomen. De meningen in de evangelische kringen lopen echter sterk uiteen over deze belangrijke vraag. De katholieke kerk aan de andere kant is, op een paar uitzonderingen na, daarover duidelijk: men mag en moet naar het wapen grijpen.

Wat moeten jongeren die bewust willen nadenken, nu doen, gezien deze verdeeldheid onder de zogenaamde leiders van de kerk? Als de leiders geen duidelijkheid hebben, mag de leek dan op duidelijkheid hopen?

Hoe moet hij in geloof handelen, wanneer de dreigende gevaren van vandaag morgen al werkelijkheid worden? Want een conflict tussen Oost en West is allerminst denkbeeldig. Daarom moet ieder, zolang hij nog tijd heeft om er rustig over na te denken, duidelijkheid proberen te krijgen. Wie dat nu niet doet, zal in een komende tijd van terreur beslist geen duidelijke, rustig overwogen beslissing kunnen nemen.

De problematiek van deze vraag gaat eigenlijk nog veel dieper dan de meeste mensen vermoeden. Wanneer men de wapens enkel daarom weigert, omdat men moet schieten op mensen van dezelfde taal of van hetzelfde volk, dan maakt men er nauwelijks een gewetenszaak van, wapendienst te verrichten. Men meent, dat een zelfde taal of het feit dat men tot een zelfde volk behoort, betekent dat men niet elkaar zal executeren.

Wij schieten niet op mensen “van dezelfde familie”, maar wel op “andere” mensen. Is dat echter juist? De christen weet, dat God “uit één enkele het gehele menselijke geslacht gemaakt heeft” (Handelingen 17:26). Wanneer de christen nu de mening verdedigt, dat men op eigen familie niet mag schieten, dan mag hij op *geen enkel mens schieten van welke natie dan ook*, omdat allen tot één familie behoren.

Op grond van het woord van God bezitten alle volken één familieband. En dat niet alleen! Wanneer men mensen enkel daarom spaart, omdat ze tot dezelfde familie behoren, handelt men *weer* niet in overeenstemming met het Woord van God. Men kan toch niet de ogen sluiten voor zonden, alleen omdat de zondaar een familielid is! Dat was de zonde van Eli. Hij veroordeelde wel het volk, dus andere mensen. maar het oordelen en corrigeren van zijn eigen zonen liet hij na. Juist hierom werd hij door God veroordeeld (1 Sam. 2:29).

De kwestie waarover dit boekje gaat willen we niet bespreken vanuit politieke gedachten, noch vanuit evangelische of rooms-katholieke kerkelijke leerstellingen, maar alleen vanuit bijbelse argumenten voor of tegen de wapendienst.

De bijbel laat ons niet alleen de toegangspoort zien naar het eeuwige leven (berouw en bekering); de bijbel toont ons ook voor elke dag de weg, die de christen te gaan heeft - en speciaal met betrekking tot de wapendienst. De bijbel is onze volmaakte wegwijzer *naar* het eeuwige leven, maar ook *in* het dagelijkse leven.

Wat zegt de Heilige Schrift nu over de wapendienst? De bijbel heeft niet-christelijke politici in het geheel niets over de wapendienst te zeggen. De bijbel is geen boek voor politieke systemen, en voor niet-christelijke politici heeft hij maar *één* woord en één leer: "Bekeert u, en geloof het evangelie!" (Marcus 1:15b). Voor onbekeerden heeft de bijbel ook geen woord over wapendienst, omdat wapendienst en onze mening daarover bijbels gezien geen centrale vraag is, die beslist over behoudenis of eeuwig oordeel. Wat de bijbel over wapendienst te zeggen heeft, zegt de bijbel tot *de verlossenen*. en niet tot degenen, die Christus nog niet ontmoet hebben. Van de mens die de genade van God niet kent of zelfs weigert, kan verwacht worden dat hij ook zelf de genade afwijst. Daarom grijpt de mens van deze wereld in het algemeen naar de wapens teneinde zijn wereld en zijn schatten te verdedigen.

Ik richt mij daarom in de behandeling van deze vraag enkel en alleen tot wedergeboren christenen. De niet-christen zal weinig begrip hebben voor dat wat nu volgt.

De wapendienst voor de gelovigen

In het oude testament

Voor de gelovigen in het oude testament was wapendienst geen probleem. Wapendienst, ja zelfs vernietigingsoorlogen, werden regelrecht door God bevolen. De volken van het land Kanaän moesten met het zwaard uitgeroeid worden. God wachtte weliswaar 400 jaar, totdat de boosheid van de Amorieten volledig was, maar toen handelde Hij door het zwaard van het Joodse volk. De Israëlieten oefenden het oordeel *uitdrukkelijk in de naam van God* uit. De wapendienst geschiedde onder het oude verbond direct in opdracht van God.

In het nieuwe testament

Maar wapendienst voor de gelovigen wordt niet alleen in het oude testament direct door God bevolen. In het nieuwe testament lezen we over de komende dag van Christus, waarin Hij de volkeren met het zwaard uit zijn mond zal oordelen. Christus Zelf heeft gezegd dat de Vader het gehele *oordeel* aan Hem heeft gegeven (Joh. 5:22 en 27). Omdat de God van het oude en nieuwe verbond een rechtvaardige, oordelende God is, kan wapendienst *op zichzelf* niet noodzakelijkerwijs onrechtvaardig zijn. God, de rechtvaardige God, hanteert Zelf wapens en oefent gericht uit. Hij heeft zelfs de doodstraf ingevoerd!

Wanneer God dus ons mensen tot oordelen oproept, vraagt Hij van ons de wapens te grijpen teneinde zijn, plannen uit te voeren. Zo heeft Hij in het verleden dikwijls zijn plannen uitgevoerd, en zo zal Hij ook in de toekomst zijn plannen uitvoeren.

Maar bij al deze oordelen - laten we het nooit vergeten - is God degene, die direct tot het oordeel oproept, en die zegt: "*Mij* komt de wraak toe" (Deut. 32:35). Wanneer mensen *zichzelf* als rechter opwerpen, tasten zij het recht van God aan en leggen beslag op iets wat God alleen toekomt.

David heeft dat erkend, toen hij tweemaal weigerde, het oordeel over Saul, zijn vervolger, die van plan was hem te vermoorden, zelfstandig te voltrekken (1 Sam. 24:7).

Wie bijbels denkt kan dus oorlog voeren, oordelen, doden *op zich* niet verwerpen. Wij hebben gezien dat de rechtvaardige God zelf oorlog gevoerd heeft en voeren zal en dat Hij ook in de toekomst oordelen en doden zal.

En niet alleen God zal het doen. De zijnen zullen dat met Hem doen, zoals zij dat ook in het verleden gedaan hebben. "Of weet gij niet, dat de heiligen de wereld zullen oordelen?" vraagt de apostel

Paulus (1 Kor. 6:2). In het verleden hebben God en de zijnen het oordeel uitgeoefend, en volgens het profetisch woord zullen zij ook in de toekomst het oordeel uitoefenen.

De enige vraag die we nu moeten beantwoorden, is: Wat verwacht God met betrekking tot het oordeel *nu* van ons, in de tegenwoordige tijd? Volgens welke methode gaat God *vandaag* in *dit* tijdperk met ons mensen om? Dat moeten we weten, wanneer we nu, in deze tijd, Gods *medearbeiders* willen zijn - "want Gods medearbeiders zijn wij" (1 Kor. 3:9).

Wij kunnen deze belangrijke vraag beter beantwoorden, wanneer we de volgende aanvullende vraag stellen: Hoe is het *huidige tijdperk van de genade van God begonnen*?

God is met het huidige tijdperk begonnen op een geheel nieuwe wijze met de mensen om te gaan: in Jezus Christus toonde Hij Zich bereid, in plaats van zijn vijanden (dat betekent: óns) om te brengen, Zichzelf door hen (dat betekent: door óns) *te laten ombrengen*. Dat hadden Johannes en Jacobus niet begrepen, toen zij de bewoners van het Samaritaanse dorp - zoals eens Elia onder het oude verbond gedaan had - met vuur van de hemel wilden ombrengen, omdat dezen de Heer Jezus niet aannamen (Luk. 9:54-56). In het licht van het oude verbond, in de tijd van het gericht, was het volledig juist geweest, zo te handelen als Elia.

Maar de Heer Jezus bestrafte hen.

De geest van Christus, een geest van genade en van geduld, was geheel nieuw. Ze staat lijnrecht tegenover de geest van het oude verbond (de wet).

God handelt nu in dit tijdperk, anders, dan Hij in het verleden gehandeld heeft, en anders dan Hij in de toekomst zal handelen. De Heer Jezus stierf liever voor zijn vijanden, dan dat Hij hén voor hun zonden liet sterven. Hij wil ons daarmee zeggen, dat ons niets meer helpen kan, wanneer Gods liefde tot de dood ons mensen niet kan helpen.

Wij leven dus nu in de tijd *van Gods laatste poging* de mens te helpen.

En omdat het de laatste poging van God is, is *deze tijd een uitzonderingstoestand*. Het is de dag van het geduld en van de vergevende genade van God, van de Zoon van God die voor ons mensen in de dood ging. Wanneer de liefde, het geduld en de genade van de levende God door de mensen wordt geweigerd, dan zal God hen in de toekomst moeten oordelen. Dat is dan voor de rechtvaardige God de enige uitweg.

Een mens voor wie oprechte liefde niet helpt, is hopeloos verloren. Zo iemand moet geoordeeld worden. Door zijn weigering van Gods genade oordeelt hij zichzelf.

Gods geduld - een probleem

Dat God vandaag niet op basis van de wet, maar met genade en geduld met ons mensen omgaat, is een oorzaak van veel problemen voor velen die daarover nadenken. Want de wereld vandaag is vol van ongerechtigheid, die God niet dadelijk ter plaatse bestraft, en vol van misstanden, waarom God zich niet schijnt te bekommeren. Er is moord, gewelddaad en terreur, wat God schijnbaar ongestraft laat begaan. Ook de nood die door ziekte, verdrukking, boosheid en wreedheid ontstaat, wordt vandaag niet direct door God geoordeeld en uit de weg geruimd. God schijnt werkeloos toe te zien, hoe zijn wereld wordt stuk gemaakt, en Hij schijnt niets te ondernemen - met als gevolg, dat velen, zelfs theologen, beweren dat God dood is.

Anderen geloven, dat er geen God is en dat er nooit één geweest is, juist omdat Hij niet handelend optreedt, om de ongerechtigheid te bestraffen.

De bijbel verklaart deze toestand. Alles staat onder het geduld en lankmoedigheid van God, die op de tijd wacht, waarin Hij door zijn Zoon de wereld *oordelen* zal in gerechtigheid.

Het feit, dat de Zoon uit liefde voor deze wereld stierf, garandeert zijn absolute rechtvaardigheid en geduld in het oordelen.

We leven in een tijd waarin het geduld van God zó groot is, dat men meent dat God niet meer bestaat! In werkelijkheid *heerst* God met geduld en lankmoedigheid. Ook van ons vraagt God, precies zo te handelen als Hij. Als wij zijn kinderen en zijn discipelen willen zijn, in deze tijd, vóór de dag

waarop Christus terugkomt, om de levenden en doden te oordelen, moeten wij ook niet oordelen. “Velt geen oordeel vóór de tijd dat de Heer komt...” (1 Kor. 4:5).

De christen bevindt zich dus in een heel bijzondere positie, vergeleken met andere mensen. Van hem wordt nu in *deze tijd* gevraagd, de handelwijze van zijn God in deze tegenwoordige wereld zó in de praktijk te brengen, zoals Christus deed.

Wanneer God *aan het einde van deze bedeling* oordeelt, zal de christen met Christus het oordeel uitoefenen.

Wanneer God echter in deze tijd niet oordeelt en lankmoedigheid en geduld laat heersen, moet de christen in deze bedeling ook het oordeel niet uitoefenen.

Hij zal in dit leven, totdat de Heer wederkomt, zo wandelen, zoals Christus wandelde. De niet-christen, die deze geheime, tijdelijke handelwijze van God niet kent (omdat hij niet weet wat het kruis in deze tijd betekent), kan vroom zijn, maar hij kan niet zó leven, omdat hij de handelwijze van God aan het kruis en zijn daardoor geopenbaarde methode niet begrijpt.

God oordeelt hem ook niet voor dat wat hij nog niet verstaat, zolang zijn onwetendheid niet het resultaat is van verharding. God vraagt van hem echter het evangelie, te gehoorzamen, wanneer hij eenmaal ziet dat God zijn geduld aan het kruis duidelijk bewezen heeft. Deze handelwijze van God is echter voor een niet-christen dikwijls een grote dwaasheid. Het is de dwaasheid van het kruis.

Dit is de stand van zaken vandaag.

De gezindheid van God

Brieven van God, die zijn gezindheid openbaren

Maar wat heeft dit allemaal met wapendienst te maken? Alleen dit: dat God door zijn kinderen tot de wereld spreekt en zich aan de wereld *door hen en door de praktische uitwerking van het kruis in hen* wil openbaren.

Wij moeten open brieven van Christus zijn, waaruit de wereld door onze levenswijze hier op aarde *de tegenwoordige gezindheid van God en de tegenwoordige methode van Gods geduld kan aflezen*. God wil, dat nu, in dit tijdperk de mensen door de liefde, het geduld en de vriendelijkheid van zijn kinderen, *zijn liefde, zijn geduld en zijn vriendelijkheid zien*. Wij moeten God weerspiegelen *zoals Hij aan het kruis geopenbaard is*. Daarom zegt de Heer Jezus: “Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult uw naaste liefhebben en uw vijand zult gij haten. Maar Ik zeg u: Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen, *opdat gij kinderen moogt zijn van uw Vader, die in de hemelen is*; want Hij laat zijn zon opgaan over bozen en goeden, en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen” (Mattheüs 5:43-45).

Een goede zoon handelt naar de gedachten van zijn vader, en in het handelen van de zoon moet men - in het ideale geval - de gedachten en wensen van de vader herkennen.

De Heer Jezus zegt nu, dat God nu zo goed is, dat Hij in zijn geduld zowel de bozen als de goeden regen en zonneschijn geeft. Hij zegent, wie Hem vervloeken, en bidt voor hen die Hem beledigen, want Hij wil niet de dood van zondaars, maar Hij heeft geduld met hen - tot het oordeel van God komt in de volheid der tijd.

Dat heeft de Heer Jezus niet alleen geléerd. Dat heeft Hij ons ook *voorgeleefd*. Doordat Hij dat deed, handelde Hij naar de wil van zijn Vader. De manier waarop Hij toen als mens op aarde leefde, is ook de wijze waarop de Vader nu met ons mensen omgaat; en zo openbaarde de Heer Jezus Hem aan de mensen. “Ik zoek niet mijn wil, doch de wil van Hem die Mij gezonden heeft” (Joh. 5:30). Nu zegt de Heer Jezus, dat wij precies zo moeten doen, als Hij op aarde deed, wanneer we goede zonen van de Vader willen zijn, “opdat gij kinderen moogt zijn van uw Vader die in de hemelen is”.

Samenvattend mogen wij dus zeggen, dat God vandaag in genade en geduld handelt en niet oordeelt, en dat Jezus Christus, zijn Zoon, van ons hetzelfde vraagt. Als ons Voorbeeld heeft Hij het Zelf eerst gedaan. Hij had zijn vijanden lief, bad voor hen en stierf voor hen. Wij moeten Hem navolgen, wanneer wij zijn discipelen willen zijn.

Een paar vragen

Iemand zal misschien vragen: “Sluit dat ‘hebt uw vijanden lief het doden en de wapendienst uit?’” Het antwoord ligt in het begrip “liefde”, dat wij in bijbelse zin moeten verstaan. “De liefde doet de naaste geen kwaad” (Rom. 13:10). Het is dus een hoogst praktische eigenschap en het betekent niets sentimenteels.

Om de kwestie duidelijk te maken enkele praktische voorbeelden.

Een gelovige officier-vlieger krijgt van het legerhoofdkwartier bevel, een stad door een luchtaanval weg te vagen. Dat is dikwijls genoeg voorgekomen en zal ook in de toekomst voorkomen.

Kan dit nu betekenen, dat hij zijn naasten daar beneden (waaronder zeker ook vrouwen en kinderen zijn) geen kwaad berokkent, dat hij ze in de bijbelse zin van het woord, volgens Gods bevel, hen *liefheeft*, wanneer hij ze doodsangst aanjaagt, verminkt, of levend begraven te gronde richt?

Of wanneer een kolonel de opdracht krijgt in een dorp, zonder uitzondering mannen, vrouwen en kinderen uit te roeien, doet hij zijn medemens dan geen kwaad? Heeft hij hen *lief*?

Wanneer hij een kind van God is en het bevel van God kent, *niet vóór* de tijd te oordelen, tot de Heer komt, en zijn naaste inderdaad lief te hebben als zichzelf, en dan tóch dit tegen Gods wil gericht bevel uitvoert, moet hij zich ook daarmee in overeenstemming voor God verantwoorden.

Iedere bewuste zonde tegen de geboden van God stompt het geweten af. Iedere keer wordt het gemakkelijker te zondigen.

Ik ken een geval van een gelovige onderofficier, die de opdracht kreeg, een heel dorp radicaal uit te roeien. Hij moest zelf door de huizen gaan en er voor zorgen dat het bevel strikt werd uitgevoerd. Oude vrouwen en mannen werden met de bajonet of een dodelijk schot uit de weg geruimd. Toen de officier echter in een kamer kwam, waarin zojuist een jonge vrouw bevallen was, bleef hij in gebreke. Hij kon zijn onmenselijk werk niet uitvoeren. Aan een soldaat gaf hij de opdracht, om dat te doen, wat hij zelf niet kon. Hij zei mij ter verontschuldiging, dat het hem zijn eigen leven had gekost, wanneer hij geweigerd had het bevel uit te voeren.

Wij willen onze arme broeder, die zo'n bevel ontving, niet veroordelen. Hoewel wij zijn daad geenszins goedkeuren, willen we toch niet onbarmhartiger zijn dan de Heer Jezus, die een grote zondares niet veroordeelde, terwijl de Farizeeën haar zonder pardon gestenigd zouden hebben. De kwellende gedachte is al zwaar genoeg voor hem. Een ding moeten we echter wel beseffen: allen, die een moderne oorlog meemaken, lopen het gevaar, in een soortgelijke verschrikkelijke of nog ergere situatie te raken. Daarom moet men van te voren grondig en in rust overleggen, of men zulke situaties voor God en de mensen kan verantwoorden en mag riskeren. Wie zal het bevel krijgen, de eerste waterstofbom te werpen of de nieuwe raketbommen af te schieten? Wie eenmaal aan een moderne totale oorlog deelneemt, is er ook totaal bij betrokken. De soldaat kan er niet de brui aan geven, wanneer het hem niet meer bevalt, of wanneer hij tot handelingen gedwongen wordt, die tegen zijn geweten ingaan.

Twee jukken

Er zijn twee jukken in het leven, waar men moeilijk onderuit komt. Het eerste is het huwelijk. Dat is volgens de bijbel een levenslang en in het ideale geval een mooi juk. Het andere juk is het militaire juk. Wie dit juk eenmaal op zich heeft genomen, kan zich in oorlog moeilijk daarvan losmaken. Daarom moet deze stap van tevoren goed worden overdacht. *Een juk is een werktuig, dat tot medewerking dwingt* hetzij in het huwelijk, hetzij in een totale oorlog.

Daarom zegt het woord van God ons: “*Gaat niet met ongelovigen onder een ongelijk juk*” (2 Kor. 6:14). Wanneer een gelovige man met een ongelovig meisje trouwt, worden ze beiden in een werkgemeenschap onder één juk gesteld. Maar dat juk is ongelijk. Het ongelovige meisje kan de weg van het geloof niet gaan, en de man kan haar weg van het ongeloof ook niet gaan, zonder zijn eigen geloof op te geven.

Daarom ontstaan in zulke huwelijken altijd spanningen. Hetzelfde geldt voor het juk van de militaire dienst. De gelovige soldaat krijgt dikwijls van zijn superieur de opdracht iets te doen, wat een gelovige eenvoudig niet kán doen. Maar hij moet het tóch doen, óf de consequenties van het dienstweigeren dragen.

Op deze manier kan ook het geweten geweld aangedaan worden, tot men tenslotte alles doet, en aan niets meer gelooft. Zo kan het geweten gedood worden. Dat zijn de gevolgen van een ongelijk juk, dat uit een werkgemeenschap met ongelovigen ontstaat.

In de mooie verhouding van een huwelijksband of een huwelijksjuk, ligt de gedachte van het blijvende karakter. Bij een huwelijksluiting belooft men, elkaar wederzijds praktisch en innig lief te hebben, tot de dood de beide liefhebbende partners scheidt. Aan een echtscheiding denkt men op het moment van een huwelijksluiting niet!

De Heer Jezus Christus, die bij de schepping van Adam en Eva de echtvereniging tot stand bracht, leerde, dat de mens niet mag scheiden wat God samengevoegd heeft (Mattheüs 19:6; Marcus 10:9).

Het “huwelijksjuk” is dus naar zijn aard een permanent arbeidsjuk, dat zich niet zo gemakkelijk laat ontbinden, wanneer het eenmaal gesloten is. Het is beslist niet te allen tijde op te zeggen.

Met het militaire juk ligt het net zo, al is het niet tot de dood bindend. Het dwingt ook tot samenwerking. Je kunt eenvoudig niet midden in de strijd de dienst opzeggen, omdat de veldslag en het verminken van medemensen je niet meer bevalt. Je mag niet opzeggen, eenvoudig omdat een bevel een stad vanuit de lucht te vernietigen, je niet bevalt - en helemaal niet, wanneer de bommen al aan boord zijn, het vliegtuig over het doel vliegt en door het luchtdoelgeschut beschoten wordt. Met zulke vooruitzichten kan men geen leger, geen marine en geen luchtwapens inzetten. Legers of politieorganisaties, die op een dergelijke onzekere basis zijn gevormd, zouden in een tijd van totale oorlog geen land kunnen verdedigen.

In het huwelijk duurt de gemeenschap van het juk tot de dood - ook al kunnen er naast al het moois ruzies en spanningen zijn. Bij het leger en bij de politie duurt het juk totdat de vastgestelde diensttijd is afgelopen.

Een juk in deze vorm ontnemt iemand een vrije eigen, onafhankelijke keus wanneer hij akkoord gaat met het contract. Daarom moet men bij het aangaan van welk juk dan ook alle consequenties goed bedenken, voordat men er op ingaat. Wanneer je ook maar de geringste twijfels hebt, of je de voorwaarden van het juk ook in alle omstandigheden kunt houden, is het beslist beter er van af te zien - wanneer je daarbij afstand zou moeten doen van je vrijheid! Wanneer men staat onder het “militaire juk”, dan moet men principieel bereid zijn, alle bevelen van hogere officieren of van het staatshoofd zonder tegenspraak nauwgezet uit te voeren. Alle oorlogs- en andere bevelen moeten met het eigen geweten te verenigen zijn, anders kan het eigen geweten in militaire dienst afgestompt worden. Want wanneer je er eenmaal “bij” bent, moet je nauwgezet uitvoeren, wat er bevolen wordt.

Deze situatie brengt natuurlijk grote principiële gevaren met zich mee, in het bijzonder wanneer je in de zin van het nieuwe testament rekening wilt houden met je eigen geweten. Want op deze wijze kun je gemakkelijk je eigen geweten aan andere mensen opofferen. Men stelt de eigen wil en het eigen geweten terwille van anderen op de achtergrond.

Als het gaat om onze vrijheid van handelen leert de bijbel: “Weest geen slaven van mensen!” (1 Kor. 7:23). Die zin klinkt ons als een direct bevel in de oren! Nu, aan bepaalde vormen van slavernij - belasting bijvoorbeeld - kunnen we niet ontkomen. Toch leert de bijbel ons slavernij, waar het mogelijk is, te vermijden, zodat we de persoonlijke vrijheid om te handelen kunnen behouden. Wanneer de staat de burgers tot slaaf wil maken, moet de christen proberen op een wettige manier aan deze slavernij te ontkomen.

Persoonlijk onderhoud ik goede betrekkingen met militairen en politie. Zij zijn er voor mijn bescherming (om het kwade te straffen en het goede te bevorderen), en daarvoor ben ik dankbaar. Zolang zij het goede werkelijk bevorderen en het verkeerde rechtvaardig en evenredig bestraffen, vervullen zij hun door God bedoelde opdracht. Zij zijn voor het instandhouden van de openbare orde op het nationale en internationale vlak ingesteld. God Zelf heeft na de zondvloed deze ambten

ingesteld en de overheid met het zwaard uitgerust, om de ergste gevolgen van de zondige natuur van de mensen te beperken.

Mijn persoonlijke verhouding tot het leger heeft zich altijd beperkt tot een civiele verhouding. Deze verbinding is te allen tijde op te zeggen, en een eed werd niet van mij verlangd. Omdat ik in deze bedéling een vertegenwoordiger van het geduld en de genade van Christus mag zijn, heb ik altijd het dragen van een wapen of een uniform geweigerd - wat beslist niet betekent, dat ik hen die die vrijheid wel menen te hebben, veroordeel. Ik heb vele vrienden die bij het leger zijn. Sommigen van hen zijn generaal en bewuste christenen. We respecteren elkaar wederzijds en waarderen elkaars verschillende inzichten.

Gedurende mijn loopbaan als farmacoloog en natuurwetenschapper heb ik het leger en de politie in verschillende landen als adviseur gediend voor verschillende humanitaire doelen, bijvoorbeeld als drugsadviseur bij de NAVO-eenheden in het Nabije Oosten en in Europa. Het Engelse leger heb ik in 1946 - 1949 gediend, waarbij ik betrokken was bij de verzoening tussen het Engelse en het Duitse volk. Terwille van de organisatie van het leger moest ik een rang hebben, anders kon men mij niet volgens een bepaalde salarisklasse indelen. Bij het Engelse leger heb ik de rang van overste gehad. Voor de behandeling van drugsmisbruik had ik een rang als generaal (GS 17), waarmee ik onder andere de bevoegdheid had een helikopter en militaire hotels te gebruiken.

Persoonlijk ben ik van mening dat een christen zulke diensten kan verrichten, zonder zijn roeping als kind van Gods genade te belemmeren.

Sommigen van mijn lezers zullen zeker zeggen, dat zo'n dienst toch ook het militaire apparaat steunt, wat zeker het geval is.

Maar stelt u zich even voor, dat ik landbouwer ben en tarwe of gerst verbouw, om mensen en vee van eten te voorzien. Hoe gemakkelijk kan men mijn gerst misbruiken, om er aceton of munitie van te maken!

Soldaten kunnen het dan voor militaire doelen gebruiken. Zo kan men willekeurig vele situaties construeren, die een landbouwer - of zelfs een vrouw die truien breit! - indirect tot een "militarist" kunnen maken.

In zulke gevallen is er één enkel duidelijk hoofdprincipe: ik ben uitsluitend voor dat verantwoordelijk, wat ik direct doe. Wanneer iemand mijn tarwe - of mijn trui - voor goede doeleinden gebruikt, is het zijn verantwoording en *zijn verdienste*. Wanneer iemand ze misbruikt, dan is dat voor de verantwoording van degene, die ze direct misbruikt. Wanneer iemand mijn lezingen over drugs misbruikt of mijn tarwe misbruikt, is dat alleen zijn verantwoording.

De lezingen hebben eigenlijk ten doel mensen van verslaving te bevrijden, wat beslist een goede zaak is. Tarwe is bestemd voor brood. Misbruik van tarwe is voor de verantwoording van degene, die haar misbruikt,

Het tegenwoordige terrorisme heeft ons zeer duidelijk getoond, waartoe de mens in staat is, wanneer de overheid zelfs niet meer in staat is menselijk kwaad met het zwaard in te dammen. Maar de overheid mag haar macht niet in willekeur laten ontaarden. Daarom moet ook de overheid een hogere macht boven zich erkennen, opdat de politieke macht ook haar niet bederft. Wanneer de overheid goddeloos is of wordt, kan zij niet lang als rechtvaardige overheid blijven bestaan. De voorbeelden van de atheïstische overheid in oost en west bewijzen dit duidelijk.

Het geval van Cornelius (Handelingen 10) maakt ons duidelijk, hoe een overheid bewaard kan blijven voor een atheïstisch verval. Cornelius was een godvruchtig soldaat, een hoofdofficier, die geregeld tot God bad en goed bekend stond bij het door Romeinen onderdrukte volk. Zijn gebeden tot God werden ook verhoord. De bijbel zegt ons dat Cornelius bij allen goed bekend stond.

De christen moet dan ook niet menen dat de militaire dienst voor God op zichzelf iets verfoeilijks is. God Zelf heeft deze taak als ordedienst ingesteld en officieren die hun taak gewetensvol en in liefde uitoefenden, gezegend, zoals Hij Cornelius zegende. God Zelf gaf de mensen het zwaard in de hand, om het leven van de mensen en de menselijke beschaving, ondanks de gevolgen van de zondeval en de onmenselijkheid van de mensen, mogelijk te maken. Deze van het zwaard voorziene

orde moet het terrorisme in toom houden. Zolang nu de overheid de overtreder bestraft en hen die het goede doen looft (1 Petrus 2:14), vervult hij de wil van God.

Wanneer de overheid evenwel het kwaad bevordert en de oprechten vervolgt, heeft zij haar bestaansgrond voor God en voor mensen hier al verloren.

Daarmee komt ook de gehoorzaamheid aan zo'n overheid op losse schroeven te staan.

Juist op dit punt van erkenning van een atheïstische overheid heeft Solsjenitzyn over de Sovjetmacht getriomfeerd, hoewel hij menselijk gezien totaal weerloos was. Toen hij namelijk in Moskou voor het gerecht stond, vroeg de rechter hem of hij het recht van de Sovjets erkende, om hem voor het gerecht te brengen. Daarop antwoordde Solsjenitzyn, zonder een ogenblik te aarzelen, dat het gezag door God aan de overheid gegeven is voor gebruik, maar niet voor misbruik.

Daarop heeft de Sovjetmacht hem naar Frankfurt am Main gestuurd. Op dit wijze, bijbelse woord vond de Sovjetmacht geen werkelijk antwoord. Romeinen 13:1-3 leert eigenlijk precies hetzelfde: "Ieder mens moet zich onderwerpen aan de overheden, die boven hem staan, want er is geen overheid dan door God en die er zijn, zijn door God ingesteld ... als iemand goed handelt, behoeft hij niet bevreesd te zijn voor de overheidspersonen, maar wel, als hij verkeerd handelt".

Kennelijk betekenen deze verzen, dat de overheid er moet zijn. God stelde dit ambt in, om de goeden te beschermen en de kwaden te bestraffen. Hij stelde echter niet de misbruik van dit ambt in.

Het is duidelijk misbruik van het regeringsambt, wanneer de Sovjetmacht godsdienst, gebedsgemeenschappen en evangelisatie in het algemeen verbiedt. Er is ook sprake van misbruik van het leger, wanneer Cubaanse soldaten een praktisch weerloos land als Angola innemen. Deze handelwijze heeft niets te maken met bescherming tegen het kwaad, maar met machtswellust en hebzucht.

Wanneer christelijke soldaten aan deze of dergelijke aanvalsveldslagen deelnemen en ze dus mogelijk maken, dragen zij ook de schuld daarvan - en de soldaten en officieren van andere landen evenzo wanneer zij hetzelfde doen.

Onder atheïstische heerschappij durven de gelovigen haast geen goede werken te doen, en de bozen verblijden zich, dat zij deze goede werken mogen verhinderen - en dat zelfs onder de bescherming van de staat. In zulke gevallen zijn de christenen gedwongen God meer te vrezen dan de mensen. Dan mogen zij de overheid eenvoudig niet gehoorzamen. Daarvoor lijden en sterven zij. Zo erkennen zij de verkeerde uitoefening van het gezag niet. God heeft dus het *ambt* van regeren ingesteld, en dit ambt moet men als *ambt* respecteren.

Misbruik van dit ambt is natuurlijk mogelijk; het komt vandaag nog dikwijls voor en wordt door de christenen met ongehoorzaamheid beantwoord, wanneer de regering ongehoorzaamheid tegen Gods geboden (verbod van evangelisatie, gebedsgemeenschappen, jeugdwerk of bijbelarbeid) eist.

God als Rechter

Moderne en oude oorlogen

De moderne oorlogen onderscheiden zich volledig van de oorlogen onder het oude verbond en ook van de komende oordelen van God. In het oude testament was de rechtvaardige God de Opperbevelhebber, en in het jongste oordeel zal Hij opnieuw de Opperbevelhebber zijn. Zo kwam in het verleden de gelovige Joodse soldaat niet in een ongelijk juk, en evenmin in gewetensnood, zolang hij zijn Opperbevelhebber helemaal trouw was. En in de toekomst, wanneer God oordeelt, zullen zijn kinderen die mee het oordeel uitoefenen, ook niet in gewetensconflict komen. Ze staan dan onder direct bevel van God, en zij gehoorzamen zijn rechtvaardige bevelen.

Wanneer de rechtvaardige God die ons lief heeft - zijn liefde heeft Hij betoond in de dood van de Heer Jezus! - van ons vraagt iets te doen, kan dat geen zonde zijn.

Want ook in het oordeel zullen zijn daden met liefde te verenigen zijn. In de toekomst zal Hij de rechtvaardige Rechter zijn, omdat het tijd is te oordelen. Daarentegen is het in de tegenwoordige tijd naar Gods maatstaven nog niet de tijd te oordelen, en daarom is het nu zonde, wanneer een kind van God dat doet: "Daarom, velt geen oordeel vóór de tijd, dat de Heer komt ..." (1 Kor. 4:5). Wan

neer de Heer Zelf komt, om het oordeel uit te voeren, dán is het tijd voor ons om met Hem te oordelen. Nu is het nog “vóór de tijd”. Tot de Heer “ook hetgeen in de duisternis verborgen is, aan het licht zal brengen en de raadsragen der harten openbaar maken” (1 Kor.4:5), zijn wij niet in staat gericht uit te oefenen, omdat wij de verborgen beweegredenen van de mensen niet zien. Pas wanneer de Heer bij zijn komst alles aan het licht brengt, zullen wij in staat zijn, zo te oordelen, als Hij het wil, en zoals het rechtvaardig is.

Oordeel in de gemeente

Aan de andere kant eist de apostel Paulus dat *binnen de gemeente, onder de gelovigen, een oordeel uitgeoefend wordt*. De broeder die bijvoorbeeld met de vrouw van zijn vader een zondige verhouding had (1 Kor. 5:1), wordt scherp veroordeeld - hij moet aan de satan overgeleverd worden en van de gemeente uitgesloten worden “tot verderf van zijn vlees, opdat zijn geest behouden wordt in de dag des Heren” (1 Kor. 5:5).

Maar dat was zuiver een aangelegenheid binnen de gemeente van tucht en orde *onder hen, die wisten, dat de Heer genadig is, en die toch zondig met zijn genade en geduld speelden*. Zulke mensen oordeelt God *nu al* scherp, zoals duidelijk blijkt uit het geval van Ananias en Saffira (Handelingen 5). In dit verband schrijft de apostel Paulus: “Staat het soms aan mij, hen te oordelen, die buiten (de gemeente) zijn? ... Hen, die buiten zijn, zal God oordelen” (1 Kor. 5:12-13).

Het is dus in deze bedeling van de genade Gods niet de opdracht van de christen, de wereld te oordelen. Pas wanneer Christus terugkomt, zullen de heiligen met Christus de wereld oordelen. Nu nog niet!

Anderzijds zullen de mensen, die *binnen* de gemeente van God zijn en die derhalve de genade die God aan het kruis bewezen heeft goed kennen, nu, in deze tijd van genade, de christenen in de gemeente oordelen, wanneer zij in de zonde blijven: “Oordeelt ook gij niet alleen hen, die in uw kring zijn?” (1 Kor. 5:12).

Zulke mensen, die de genade van God in Christus kennen en toch moedwillig zondigen, hebben oordeel nodig, en zelfs direct. Liefde, geduld en genade, de laatste middelen van God om mensen terecht te brengen, hebben hen niet geholpen. Zo past de christen bij hen hetzelfde middel toe, die Christus tijdens het jongste oordeel in zijn rechtvaardigheid zal toepassen. Maar de wereld buiten is voor dit oordeel nog niet rijp, totdat afdoende bewezen is, dat genade, liefde en geduld niets helpen. Ook in het oordeel van God binnen de gemeente heerst echter genade, zoals de brief aan de Korinthiërs ons laat zien.

Zoals reeds gezegd: Wanneer de erkenning van de liefde en genade van God ons niet helpt, dan blijft voor ons, die gelovig zijn, alleen oordeel over - nu al, in deze tijd: “Want indien wij opzettelijk zondigen, nadat wij tot erkentenis der waarheid gekomen zijn, blijft er geen offer voor de zonde meer over, maar een vreselijk uitzicht op het oordeel en de felheid van een vuur, dat de weerspannigen zal verteren” (Hebreeën 10:26-27).

Een vader gaat met zijn eigen kinderen strenger om (alsook met grotere liefde) dan met de kinderen van de buurman. Zo gaat God *als een Vader* met zijn kinderen om.

Drie bezwaren

“Ja”, zegt een jonge man, “dat is allemaal heel mooi en goed. Maar nu moeten we praktisch denken. Wanneer de communisten komen, moeten we ons land en onze vrouwen en kinderen voor zo’n verschrikkelijk noodlot verdedigen. Wanneer ons een dergelijk onrecht wordt aangedaan, moet je dan als christen niet toch naar de wapens grijpen? Het is me duidelijk dat een christen niet mag meehelpen aan een aanvalsoorlog. Maar in het nieuwe testament is het toch niet verboden soldaat te zijn? Cornelius was toch een godvrezend soldaat, van wie uitdrukkelijk gezegd wordt, dat hij God welgevallig was?”

Dit voorbeeld van de godvrezende Cornelius is voor velen beslissend geweest met betrekking tot het soldaat zijn. Er zijn vandaag zeker vele vrome, godvrezende soldaten. Toch mogen wij onze blik niet op mensen richten, om onze weg te vinden, ook niet wanneer het gaat over vrome mensen als

Cornelius - maar op het *Woord van God alleen*. Ook vrome mensen kunnen zich vergissen. Barnabas was een godvrezend, vroom man, maar wij mogen zijn voorbeeld niet volgen, dat hij gaf toen hij ruzie had met Paulus en zich van hem scheidde (Handelingen 15:37-40). Wanneer een man in de bijbel als godvrezend wordt geschilderd, betekent dat nog niet, dat hij in al zijn wegen het plan van God vervulde. David was een man “naar Gods hart”, maar hij pleegde moord en echtbreuk. De zwakke zijden van de gelovigen worden in de bijbel precies zo beschreven als de sterke zijden, waardoor een betrouwbaar beeld ontstaat. Wij moeten letten op de volledige uitspraken van God, om op dit gebied zekerheid te krijgen.

Wat zegt de Heilige Schrift over gevallen, waarbij de christen onrecht lijdt, of gevaar loopt onrecht te lijden? Want dat is bij deze bezwaren de eigenlijke vraag: hoe bescherm ik mij, mijn familie, mijn vaderland voor onrecht?

Het antwoord wordt duidelijk in 1 Korinthiërs 6:7 gegeven. Zelfs in gerechtelijke aangelegenheden, waarbij geen sprake is van geweld, zegt de apostel uitdrukkelijk, dat het beter is, zich *niet* te verdedigen, maar het onrecht vrijwillig over zich te laten komen. Dus dat het beter is, wanneer de christen van zijn rechten afziet, en zo handelt, als Jezus Christus gedaan heeft: “die, als Hij gescholden werd, niet terugschold en als Hij leed, niet dreigde, maar het overgaf aan Hem, die rechtvaardig oordeelt’ (1 Petr. 2: 23).

Dat was de instelling van de Heer Jezus toen Hem bitter onrecht werd aangedaan, ja, toen men Hem van het leven beroofde. Hij legde alle recht en vergelding in de handen van God, die rechtvaardig oordeelt, *zelfs aan het kruis*, ofschoon Hij Zelf naar menselijke maatstaven gemeten alle grond tot oordelen had. Zijn wij ook in dit opzicht volgelingen van de Heer Jezus? Bij zijn kruisiging had Hij twaalf legioenen engelen als “soldaten” kunnen hebben, om zich te bevrijden, maar Hij weigerde dat.

“Ja”, zegt iemand anders, “hoe moet mijn vaderland dan blijven bestaan, wanneer ik het niet mag verdedigen?” Daarover het volgende: Wanneer men als christen meent de opdracht te hebben, het aardse vaderland met wapens te verdedigen - ondanks de duidelijke aanwijzingen van de Heer Jezus, die wij al besproken hebben - dan moet men dat zeer goed kunnen motiveren. Men moet daarbij duidelijk bedenken, dat wij nu in de eindtijd leven, en dat alle volken, ook mijn volk, onder de heerschappij van de antichrist zullen komen en actief de komende Heer Jezus zullen bestrijden: “En ik zag het beest en de koningen der aarde en hun legerscharen verzameld om de oorlog te voeren tegen Hem, die op het paard zat, en tegen zijn leger” (Openbaring 19:19). De soldaten van het komende wereldrijk en de daarmee verbonden koningen zullen actief en met geweld de komende Christus en zijn hemels leger de oorlog verklaren, en Christus zal hen vernietigen. Het maakt geen verschil, wanneer men zegt, dat de gelovigen, wanneer het zover is, allen opgenomen zullen zijn. *De antichristelijke geest is er nu al en dwingt de gelovigen nu al, bij al zijn gruweldaden mee te doen*. Heeft de laatste oorlog dat nog niet duidelijk genoeg laten zien?

Ook mijn vaderland ligt als menselijk systeem in het boze en is vijandig tegenover Christus.

Ik wil met dat vaderland niet samen onder één juk gesteld worden, om dingen te doen, die antichristelijk zijn of kunnen zijn.

Deze antichristelijke gezindheid zal zich meer en meer ontwikkelen, hoe verder wij in de eindtijd komen, totdat er een dag zal komen, waarop “mijn vaderland verdedigen” gelijk staat met “Christus actief bestrijden”. Natuurlijk moeten we naar het bevel van de Heilige Schrift de overheid gehoorzamen en voor haar het goede doen, totdat zij van ons vraagt, zonde te doen. Dan pas mogen we weigeren. Zonde is het niet rekenen met de gezindheid van Christus, zoals ze ons in de bijbel getoond wordt.

“Maar”, zegt een andere jongeman, “wanneer we werkelijk zo handelen, dan kan de openbare orde niet meer gehandhaafd worden. Je mag niet meer oordelen, niet doden, je moet je vijanden liefhebben. Elke openbare orde is dan onmogelijk”.

Dit is helemaal juist. Onder deze voorwaarde kan vandaag geen staat bestaan. Juist daarom heeft God Zelf, terwille van de orde en om anarchie te voorkomen, in zijn genade twee dingen gedaan:

Ten eerste: Hij heeft een overheid aangesteld.

“Want er is geen overheid dan door God” (Romeinen 13:1).

Ten tweede: deze overheid heeft Hij het zwaard in handen gegeven. “Zij staat immers in dienst van God, als toornende wreekster voor hem die kwaad bedrijft” (Romeinen 13:4; zie ook 1 Petrus 2:13 en 14). God heeft dus het “ambt” van de overheid ingesteld en haar de opdracht gegeven, hen die goed doen, te loven, en hen die kwaad doen te straffen, dus de openbare orde te handhaven. Dat zijn de bevoegdheden van de overheid. Wanneer echter de staat deze grenzen overschrijdt - bijvoorbeeld door onrechtmatige aanvallen of door militante atheïstische propaganda en vervolging van de christenen, dan plaatst hij zich buiten de wil van God. Is ons echter niet iets opgevallen? God heeft deze instellingen die gericht en straf rechtvaardigen aan de *wereld* gegeven, en niet aan de nieuwtestamentische gelovigen, die volgens het principe van de genade en het geduld van Christus mogen leven. De *wereld* heeft dus van God de opdracht gekregen, de openbare orde te handhaven - zo nodig met het zwaard. Aan andere kant heeft de christen *zijn speciale opdracht*, en die is geheel anders dan die van de wereld, namelijk: de wereld de genade en het geduld van God voor te leven - wat dikwijls weinig te doen heeft met de handhaving van de politieke orde. Wij moeten nu beslissen, of wij de wereld toebehoren en voor de wereldorde leven willen, of dat wij kinderen van God zijn, wier hoogste en enige wens het is, de wereld de liefde en geduld van Christus voor te leven, om de mensen van de wereld te helpen het nieuwe leven te vinden.

Het is een opdracht, en daarom moeten we er goed over nadenken.

Door vele verdrukkingen het Rijk ingaan

Natuurlijk, wie de weg van Christus in gehoorzaamheid gaat, zal het in het leven dikwijls moeilijk hebben. Want dan ervaart hij dat hij werkelijk een vreemdeling in dit wereldsysteem en om Christus wil ook ongewenst is. Er is een veel sterker geloof voor nodig om de weg van Christus te gaan, dan de weg van het “mee-doen” te volgen. Wie echter in welke zaak dan ook werkelijk om Christus’ wil zijn weg gaat, die ervaart de troost van God: “die ons troost in al onze druk, zodat wij hen, die in allerlei druk zijn, troosten kunnen met de troost, waarmee wij zelf door God getroost worden” (2 Korinthiërs 1:4).

Als wij de weg van het lijden en van de “vreemdelingschap” om Christus’ wil inslaan - om het even hoe die weg eruit ziet - dan behoeven we niet bang te zijn. God troost ons dan met zijn eigen troost op een reële manier, die alleen zij kennen, die deze troost van God ervaren hebben. Dat deze troost voldoende is om door alle verdrukking heen te komen, daarvan getuigen alle martelaars.

Maar niet alleen dat: dit lijden om het Woord van God en om Jezus’ wil is een noodzakelijk bestanddeel van onze training voor het rijk van God (Romeinen 5:3). Pas wanneer we zelf deze troost van God in lijden hebben ervaren, zullen wij in staat zijn, volgens het hierboven geciteerde Schriftwoord, ook hen die lijden te troosten. Als het woord van het kruis ons nooit iets gekost heeft, dan zullen we anderen niet met het woord van troost van de Heilige Schrift kunnen helpen.

De wapenrusting van de nieuwtestamentische gelovigen

Ook de christen heeft wapens in deze tijd van de genade. En oorlog voert hij ook! Van Hem wordt namelijk gevraagd: “En stelt uw leden niet voor de zonde tot werktuigen van de ongerechtigheid, maar stelt ... uw leden voor God tot werktuigen van de gerechtigheid” (Romeinen 6:13).

Onze handen, voeten, enzovoorts, zijn de wapenen, die God in gerechtigheid mogen dienen. Zij moeten echter nooit als wapenen van de zonde (d.i. overtreding van Gods wil) dienen. Mijn handen mogen nooit gruweldaden (zonde) in opdracht van andere mensen of ook vanuit mijzelf doen en zo als werktuigen van de zonde dienen. Zó uitgerust zijn we in elk opzicht werkelijk bewapend - maar bewapend om God in gerechtigheid te dienen, zoals ook Jezus Christus bewapend was en God geëerd heeft. Tegelijk hebben wij nog veel sterkere wapenen dan onze ledematen: “De wapenen van onze veldtocht zijn niet vleeselijk, maar krachtig voor God tot het slechten van bolwerken” (2 Kor. 10:4). Wanneer wij in omgang met onze ledematen trouw zijn en evenzo in de door hen verrichte diensten, geeft God ons veel sterkere wapenen in de hand. Met hen kunnen wij oorlog voeren tegen de verschansingen van de duivel en mensen, die gevangenen van de duivel waren ertoe brengen “... ontuchtend zich te wenden tot de wil van Hem, losgekomen uit de strik des duivels die hen gevangen hield” (2 Timotheüs 2:26) -; hen uit hun duivelse gevangenis te bevrijden, om dan niet meer de

wil van de duivel als zijn slaaf te doen. Met deze Goddelijke wapenen dringen we door achter de coulissen van de geestenwereld, van waar wij de duistere machten verdrijven en hen in het verderf storten. En hier, in de hemelse gewesten, kunnen wij verschillende overwinningen behalen door de wapenen van het gebed. Dat is de eigenlijke opdracht van Gods kinderen.

De overwinnaar

Strijd veronderstelt overwinning, inspanning, gevaar, zwakheid, vermoedheid, maar ook een eindoverwinning. In de christelijke strijd zal er zo'n eindoverwinning zijn: "Wie overwint, hem zal ik geven met mij te zitten op mijn troon, gelijk ook ik heb overwonnen en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon" (Openbaring 3:21). De gave van het eeuwige leven, van vergeving van zonden, is, zoals alle gaven, vrij. Maar is men eenmaal opnieuw geboren, dan begint de weg van overwinning, die niet "vrij" is, maar die strijd, zweet en inspanning kost. De strijder zal zegevieren, wanneer hij net zo strijdt als Christus gestreden heeft. De grootste overwinning van Christus vond plaats aan het kruis, waar Hij Zichzelf voor ons opofferde. Zelfopoffering is de weg van Christus, en de volgeling van Christus is in dit opzicht niet meer dan zijn Meester. Ook moet hij wandelen, zoals Christus gewandeld heeft, zelfs in vragen betreffende de wapendienst.

Pacifisme in de huidige politiek

Gedurende de laatste vijftig jaar heeft men een interessante ontwikkeling, op het gebied van het pacifisme in de politiek kunnen gadeslaan. India stond gedurende twee of meer eeuwen onder de koloniale heerschappij van het "christelijke" Engeland en leerde gedurende deze tijd veel, wat men als "christelijk" kan omschrijven. Dit heeft direct te maken met pacifisme. Mahatma Ghandi, de eerste leider van het ongekolonialiseerde land, is nooit in het openbaar officieel christen geworden, ofschoon hij sterk beïnvloed werd door het nieuwe testament. De bergrede van de Heer Jezus maakte een sterke en blijvende indruk op hem, zó, dat hij al vroeg leerde geweld af te wijzen, om het kwade met het goede te overwinnen. Hij zag als jonge man in, dat geweld en oorlog geen enkel probleem werkelijk oplossen. Toen hij de strijd tegen de Engelse bezettingsmacht aanbond, besloot hij de weg van geweldloosheid te gaan, om zijn politieke doel - de aftocht van Engeland - te bereiken. Het is belangrijk te erkennen, dat hij met zijn politiek van geweldloosheid geen geestelijke, maar slechts politieke doelen wilde bereiken. Het nieuwe testament leert evenwel geweldloosheid, om *geestelijke* doeleinden te bereiken. De bergrede leert deze zin: "Zalig zijn de zachtmoedigen" (Mattheüs 5:5). "Zalig zijn de barmhartigen" (Mattheüs 5:7). "Gij zult dan volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is!" (Mattheüs 5:48). Ghandi voerde zijn strijd tegen Engeland ("Civil Disobedience") onder het strenge principe van geweldloosheid, waarmee hij een politiek doel beoogde, dat met persoonlijke heiliging weinig te doen had. Dikwijls zat Ghandi zelf in Engelse gevangenissen, maar uiteindelijk overwon hij. Zijn methoden waren oorspronkelijk verre te verkiezen boven de methoden van het huidige terrorisme - en ook duidelijk effectiever! Het toenmaals "christelijke" Engeland kon niet krachtadig en met overtuiging tegen Ghandi optreden, die uit zijn hindoemond althans gedeeltelijk nieuwtestamentische, christelijke leer predikte. Vele beambten van de Engelse bezetting waren praktiserende christenen en bezaten daarom in hun hart niet de politieke wil, in de naam van een "christelijke" natie met geweld tegen de geweldloosheid en het pacifisme van een "heiden" op te treden.

Men vraagt zich af, hoe een atheïstisch land tegen Ghandi zou zijn opgetreden. Het atheïstische Rusland was zeker op een heel andere manier met hem klaar gekomen! Waarschijnlijk precies zo, als de communisten met Hongarije, Tsjechoslowakije, de DDR en Polen klaar gekomen zijn - dat betekent met tanks. De atheïstische leer beoogt onbeperkt geweld. Het huidige terrorisme, dat zijn oorsprong vindt in een links-atheïstische beweging, doodt en schiet eveneens naar believen en zonder pardon. Zo zegevierden de "christelijke" technieken van Ghandi tegen de bezetting van Engeland in India, hoewel Ghandi - en Nehroe na hem - bewust geen christen was. Maar met behulp van christelijke leer - de bergrede - behaalden zij de overwinning.

De gevolgen van dit eigenaardige schouwspel - de gewelddadigheid van een zogenaamd christelijk land wordt door een niet-christen met "christelijke" geweldloosheid gebroken - zijn interessant. Want nauwelijks had India met behulp van pacifistische technieken de politieke vrijheid gewonnen,

of de Indiase regering greep zelf naar de wapenen -, om *met wapengeweld* de Portugezen uit Goa te verwijderen!

Kort na deze militaire overwinning schafte India nucleaire wapens aan, de sterkste van alle militaire maatregelen. Rond dezelfde tijd vond ook de militaire confrontatie met Rood-China plaats. Al deze militaire maatregelen zetten natuurlijk de principes van India en van Ghandi direct op hun kop. (Daarbij kwam nog, dat India het niet naliet, in dezelfde tijd *morele bezwaren* te laten horen aan andere naties tegen wapengeweld!) Het volte-face van India was compleet. Toch schijnt de Indiase regering nauwelijks gemerkt te hebben dat het om een volte-face ging! Want het land wenste tegelijk steeds weer ontwikkelingshulp van Engeland, Sovjet-Rusland en van het Westen, die gedeeltelijk gebruikt werd om nucleaire wapens te ontwikkelen.

Welke conclusie mag men nu uit dit verhaal trekken?

Ten eerste: Politieke macht kan in deze bedeling niet bestaan zonder geweld. Ghandi's politieke macht werd bij wijze van uitzondering op die manier verkregen. De "christelijke" Engelsen respecteerden de woorden van de bergrede uit de mond van een niet-christen. Andere niet-christelijk landen en leiders - Rusland, China, Hitler, Castro enzovoorts - hadden Ghandi waarschijnlijk eenvoudig geliquideerd, om zo zijn pacifisme in de kiem te smoren - zoals zij dat nu in de USSR in de strijd tegen de mennonieten, de adventisten en baptisten doen, die ook niet gewapend zijn en ook niet met geweld optreden. Omdat de mensheid gevallen is, is voor de politieke macht (voor de overheid) openbaar wapengeweld nodig, anders kan zij zich in deze tijd van zonde niet handhaven. De overheid kan deze macht óf rechtvaardig gebruiken, om de goeden te beschermen, óf ze misbruiken, om het kwaad te bevorderen en de rechtvaardigen te vervolgen, zoals op het ogenblik in communistische en andere landen gebeurt. Er zou geen geweld nodig zijn, wanneer de mens geen zondaar was. Wanneer alle mensen "engelen" waren, zouden alle systemen - fascisme, communisme, of zelfs anarchie - prima functioneren. De boosheid en de zondigheid van de mens zijn het struikelblok voor alle menselijke en politieke systemen. Geweld is daarom in een wereld van zondaars politiek gezien nodig. Zondaars moeten in toom gehouden worden, omdat zij niet naar rede en recht luisteren. U bent een zondaar! Daarom gaf God de overheid het "zwaard" in de hand - om het te gebruiken, maar niet om het te misbruiken. Anders zou orde en beschaving onder zondige mensen eenvoudig niet mogelijk zijn. Anarchie zou het gevolg wezen - want zondaars zijn in wezen anarchisten!

Ten tweede: Wanneer een bewuste niet-christen zoals Ghandi - of Nehroe na hem - zich delen van de christelijke leer toeëigent, zonder zich echter het persoonlijke heil in de vergeving van zonden en de geestelijke vernieuwing door de wedergeboorte ook toe te eigenen dan blijft zo'n niet-christen, die met gedeelten van christelijke leerstellingen omgaat, wat zijn karakter betreft zonder fundament. De verzoeken van de politieke macht lopen zijn morele overtuiging snel onder de voet. Wanneer zo'n niet-christen in staat is, de leer van de bergrede over de geweldloosheid te begrijpen, maar niet de leer betreffende de persoonlijke wedergeboorte van de gehele mens, die een vernieuwing van de wil, het karakter en het persoonlijke wezen met zich meebrengt, dan blijft hij in zijn gedeeltelijke overtuiging onzeker. Zonder enige bedenking van geweldloosheid, viel India een onbeduidende kleine kolonie van Portugal (Goa) met wapengeweld aan. Het militaire resultaat was van te voren duidelijk. Moed was er voor zo'n aanval niet nodig. India had echter wel de moed nodig om zijn leer van geweldloosheid te ontwikkelen en door te voeren, toen het openlijk de christelijke leer beleden had, waaruit ze gedeelten van de leer aangaande het pacifisme selectief overgenomen had. Deze moed en deze overtuiging bracht het echter niet op. Zonder verdere overleggingen viel India Goa aan, toen de gunstige gelegenheid zich zonder gevaar voordeed - wat blijk gaf van een zeer onrijp karakter. Men kan dus enkele delen van de christelijk leer aannemen en andere delen, die te maken hebben met de vernieuwing in de wedergeboorte, buiten beschouwing laten, zoals Ghandi, Nehroe en hun opvolgers het deden. Zij bleven zonder werkelijke overtuiging tegenover de Auteur van de leer die zij gedeeltelijk overnamen, Christus. Hun leer van de geweldloosheid sloeg door de verzoeking van de politieke macht zeer snel om, omdat zij de volheid van het christendom, waardoor de gehele mens vernieuwd wordt, niet aannamen. Hetzelfde gebeurt vandaag bij sommige halfslachtige christenen. De kracht van de christelijke volheid kent men te weinig.

Ten derde: De leer van de bergrede is niet voor louter *politieke* doeleinden bedoeld, maar voor *persoonlijk* heil en *persoonlijke* heiliging. Ze voor enkele politieke doeleinden te gebruiken, is eigenlijk een misbruik, ja een prostitueren van de bergrede. In de eerste plaats leeft de christen niet in deze wereld om over volken met behulp van wapengeweld te heersen, maar om zoveel mogelijk mensen innerlijk uit dit wereldsysteem van geweld en zonde en van onrecht te redden. De christen is in de eerste plaats op aarde, om er toe bij te dragen, dat mensen door de wedergeboorte uit het “vuur” van het oordeel van God gered worden (Judas: 23). Voor dit doel heeft hij geen geweld nodig, maar het kruis van Christus waardoor *persoonlijke*, heilige (niet politieke) geweldloosheid wordt gesymboliseerd.

Ten vierde: Wanneer nu een wedergeboren christen de bergrede van Christus gelooft en ook weet, dat hij uit liefde en dankbaarheid allereerst het kruis en de genade van God praktisch in zijn leven mag verwerkelijken, en daarbij niet vóór de tijd mag oordelen, dan moet hij ernstig overleggen, wat voor aards beroep hij moet nemen. Wanneer hij pas later in het leven een wedergeboorte in christelijke zin beleeft, moet hij onderzoeken, of hij het beroep wat hij tot nog toe deed kan blijven uitoefenen. Wanneer hij het met zijn geweten kan overeenkomen, mag hij zijn beroep blijven uitoefenen, waarin hij geroepen werd (1 Korinthiërs 7:20). F. D. Frost, generaal van het toenmalige Indische leger, bekeerde zich, toen hij meer dan 45 jaar oud en al generaal was. Na enige tijd kwam hij tot het besluit, dat zijn nieuwe roeping als christen een uitdrukking van het kruis en niet van het oordeel moest zijn. Zo ging hij vroegtijdig met pensioen, om evangelist te worden. Door zijn gezegende activiteit als evangelist werd ik persoonlijk met Christus geconfronteerd. Hij onderhield echter tot zijn dood hartelijke betrekkingen met gelovige officieren. Dit was een nieuw inzicht en een nieuwe roeping voor de generaal. Hij wilde anderen niet veroordelen door zijn beslissing, eerder met pensioen te gaan. Allen die de naam van Christus dragen, moeten grondig overleggen, hoe zij de prioriteiten in hun leven willen stellen. Het is het gebod van Christus, *eerst* zijn koninkrijk te zoeken (Mattheüs 6:33). Het zoeken van Gods koninkrijk moet de *eerste* prioriteit zijn van een christen. Dit zoeken mag niet enkel een nevenverschijnsel van het leven zijn, waaraan men naast zijn beroep ook nog eens denkt. De prioriteit houdt in dat de christen *eerst* rekening houdt met het kruis van Christus. Zo lang men dát het eerste doen kan, ook in zijn beroep, is de rest geen probleem. Op dit punt valt bij een echte christen de ware beslissing. Wanneer een christen op de boven genoemde en besproken gronden geen wapens wil dragen, omdat hij niet voor de tijd mag oordelen, dan kan hij zich bij de gezondheidstroepen melden, zolang de hospitaalsoldaat geen wapens behoeft te dragen en niet voor oorlogsdoeleinden wordt uitgerust. Deze overwegingen zijn dus van persoonlijke aard. Zij hebben met politiek alleen indirect en terzijde te maken. Het gaat om het persoonlijke geweten van de christen, dat bijbels gebonden moet zijn. Dit bijbels gebonden geweten houdt een persoonlijke erkenning en een persoonlijke gehoorzaamheid aan bijbelse inzichten in. Zonder bijbels inzicht kan men van geen enkel christen verlangen, dit soort gewetensbeslissingen te nemen.

Gladstone was een evangelisch christen, die onder koningin Victoria eerste minister van Engeland werd.

Wilberforce en “The Clapham Set” waren ook bewuste christenen, die tot welzijn van hun land in de politiek bezig waren. Men kan van hen nauwelijks inzicht in de bergrede en de geweldloosheid verlangen, want zulke inzichten waren toen in christelijke kringen zeldzaam. Hier moeten we tolerant zijn. We kunnen alleen maar dat onderwijs doorgeven, dat ons persoonlijk tot zegen geweest is en we moeten andersdenkenden niet oordelen, wanneer zij anders handelen en ook anders denken dan wij. Inzicht moet niet statisch, maar dynamisch zijn - anders verstart het! Een ieder wordt door zijn Heer geoordeeld en niet door mensen. *De hoofdzaak blijf dus, dat we toenemende kennis uit de bijbel verzamelen en daaraan dadelijk gehoorzamen.* Zo als de Meester Christus op aarde wandelde, zo mag ook de discipel in zijn beroep en in zijn familie wandelen. Omdat echter de volgelingen struikelen, zullen zij in alles zeer ootmoedig zijn.

Er zijn dus minstens twee standpunten in deze problematiek: sommige christenen menen, dat ze nu al mogen oordelen, voordat Christus wederkomt, zodat zij naar de wapens (of naar juridische processen; zie 1 Kor. 6:6-8) grijpen. Dit standpunt moet men respecteren, wanneer haar verdediger het aan de hand van de bijbel kan rechtvaardigen. Andere christenen zijn van het tegendeel overtuigd; zij menen dat zij vóór de tijd niet mogen oordelen, ook voor een burgerlijk, rechtelijk proces niet (zie 1 Kor. 6:6-8). Deze grijpen niet naar de wapens. Ieder christen moet echter in zijn eigen ge

moed ten volle overtuigd zijn (Romeinen 14:5). Persoonlijk geloof ik, dat mijn beroep ook een uitdrukking moet zijn van mijn innerlijke overtuiging. Op deze wijze trachten wij een brief van God te zijn die door alle mensen - ook zonder woorden - gelezen wordt (2 Kor. 3:2). Onze levenswandel maakt de gezindheid van God tegenover de mensen vaak duidelijker dan veel woorden. Iemand zei mij eens, dat de daden en de leefwijze van een bepaalde christen zo duidelijk spraken, dat men zijn vrome bijbelse woorden niet meer kon horen!

Bijvoegsel I

Burgerrechten en dubbel-burgerschap

In het voorgaande is de gedachte naar voren gebracht, dat de christen in de eerste plaats een lid van een nieuwe natie is. Een natie is een groep van mensen, die in het ideale geval een gemeenschappelijke cultuur hebben en ook een gemeenschappelijke taal spreken. Op deze regel zijn vandaag natuurlijk nogal wat uitzonderingen: Canada, de USA, Zwitserland, de USSR, Tjecho-Slowakije, Groot Brittannië, enzovoorts, sluiten verschillende culturen en talen in. Verscheidenheid in culturen en talen verzwakken een natie als culturele en politieke eenheid. Overeenkomende cultuur en taal smeden een volk als eenheid samen. Ook een Nederlander wordt, wanneer hij zich tot de Heer Jezus Christus wendt om vergeving van zijn zonden te ontvangen, deelgenoot in een nieuwe nationale eenheid. Hij ontvangt een nieuwe cultuur, die gebaseerd is op de gezindheid van Jezus Christus. Daartoe ontvangt hij een nieuwe taal, de taal van de Logos (het Woord) Zelf. Zijn gehele denkwijze en ook zijn gehele leefwijze wordt door de wedergeboorte in een nieuwe natie vernieuwd, want bij een christen is alles nieuw geworden. De oude leefwijze zonder Christus beheerst zijn leven niet meer. In Christus is alles nieuw geworden.

Toch wordt zijn oude Nederlandse nationaliteit niet opgeheven. Zij wordt door de nieuwe nationaliteit getransformeerd. Hij is altijd nog een Nederlander, hij bezit dezelfde oude taal en dezelfde Nederlandse cultuur, die hij door zijn geboorte als Nederlander meekreeg. Hij is een geboren Nederlander. Toch is hij door zijn wedergeboorte en de vergeving van zijn zonden en door de innerlijke vernieuwing van zijn geest geestelijk gezien lid een nieuwe natie geworden. Met zijn wedergeboorte heeft hij een nieuw burgerrecht gekregen: “Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar *medeburgers* der heiligen en *huisgenoten* Gods” (Efeziërs 2:19). het huis stelt de plaats voor, waar we dagelijks in en uit gaan, waar wij leden van de familie zijn: *Gods huisgenoten!* “Want wij zijn *burgers* van een *rijk* in de hemelen, waaruit wij ook de Heer Jezus Christus als Verlosser verwachten” (Filippenzen 3:20). Het woord, dat met “rijk” vertaald is, is “politeuma” en betekent “de status van een politieke burger”. Volgens deze gedachte bezit de wedergeboren christen dus een dubbel burgerrecht. In de eerste plaats is hij een burger van het komende rijk van Christus, dat nu op aarde verborgen is in de harten van de gelovigen en later op de aarde in het duizendjarig rijk openbaar uitgeroepen wordt. In de tweede plaats is hij een burger van zijn aardse natie. De christen heeft een dubbel burgerrecht, waarbij zijn nieuwe, door de wedergeboorte verkregen nationaliteit de voorrang ontvangt. De nieuwe nationaliteit, het nieuwe burgerrecht van de christen, is nu verborgen, maar zal op een dag bij de wederkomst van Christus aan alle mensen openbaar worden: “Want wij weten, dat tot nu toe de ganse schepping in al haar delen zucht en in barensnood is. En niet alleen zij, maar ook wijzelf, die de Geest als eerste gave ontvangen hebben, zuchten bij onszelf in de verwachting van het zoonschap: de verlossing van ons lichaam” (Romeinen 8:22-23).

Mijn dochter kwam in de Verenigde Staten ter wereld, toen ik in Chicago hoogleraar was. Door haar geboorte in de Verenigde Staten is zij een Amerikaanse, maar haar vader is een geboren Engelsman, en volgens de Engelse wet moet zij als Engelse beschouwd worden. Zo heeft zij een dubbel burgerrecht - ze is tegelijk Engelse en Amerikaanse. In deze zin is ieder wedergeboren christen een dubbelburger. Zijn aardse geboorte bepaalt zijn aardse nationaliteit en zijn aardse burgerrecht. Zijn geestelijke wedergeboorte bepaalt evenwel zijn nationaliteit en zijn burgerrecht in het rijk van Christus. Hij zal daarom trachten, een goede burger te zijn in zijn aardse vaderland. Maar wanneer zijn geestelijke nationaliteit zijn gezindheid bepaalt, dan zal ze de voorrang krijgen boven de aardse nationaliteit. Zolang zijn aardse burgerrecht niets van hem eist, wat zich tegen zijn tweede, belangrijker nationaliteit verzet, zal er geen confrontatie tussen de beide burgerrechten voorkomen. Wan

neer er een confrontatie voorkomt, zal de christen zijn tweede nationaliteit altijd de voorrang geven. Deze overwegingen worden ons in de bergrede zeer duidelijk voor ogen gesteld - speciaal in Mattheüs 6:33. De Heer Jezus wilde zijn discipelen duidelijk maken, hoe zij hun prioriteiten moesten stellen, en zei, dat zij in de *eerste plaats* in alle dingen het rijk van God moesten zoeken. Zo neemt het hemelse burgerrecht, dat we door wedergeboorte ontvingen, de voorrang in boven het aardse burgerrecht.

Bijvoegsel II

Patriottisme en oorlog

Er is echter nog een ander aspect van het burgerrecht waarover we in bijvoegsel I spraken.

Wij mensen bezitten maar één leven. Verliezen wij dit leven, dan hebben we, menselijk gezien, ons hele hebben en houden verloren. Verliezen we dit leven, dan bezitten we niets meer, waarmee we God of mensen kunnen dienen. Ons leven is dus, menselijk gezien, ons hoogste goed. Op grond hiervan zei satan, toen hij voor God stond, dat de mens alles voor zijn leven geeft (Job 2:4, 5).

Nu, in de oorlog riskeert de mens - vooral de jonge mens, die zijn leven gewoonlijk nog vóór zich heeft - juist zijn hoogste goed, zijn leven. Overwegen we nu een ogenblik, wat de moderne oorlog van zijn deelnemers eist.

Economie - en misschien ook religie - spelen bij alle oorlogen een belangrijke rol. Machtspolitieke en economische overwegingen zijn vandaag de drijfveer van de meeste ontwikkelingen op het gebied van oorlog - ook daar, waar men zich verschuilt achter ideologieën. Elke vorst, koning, sjeik, dictator of industrieel magnaat wil zijn macht - of zijn markt - naar nieuwe gebieden uitbreiden.

Bepaalde mensen laten zich door hebzucht en machtswellust tot geweldige prestaties drijven, om hun doel te bereiken. Het doel is meestal grotere macht - hetzij politiek of economisch, dat speelt hier een ondergeschikte rol. Om zulke doeleinden te bereiken, moeten andere mensen ingeschakeld worden. Wanneer het oorlog betreft, moeten zulke mensen veelal jong zijn. Daartoe moeten ze bereid zijn om hun leven, dat betekent hun alles, op het spel te zetten.

Toen enige verslaggevers voor zijn dood met Mao spraken, vroegen zij de dictator, of die miljoenen dodenoffers, die de revolutie van China heeft gekost, de moeite waard waren. Mao antwoordde, dat deze hoge offers niet alleen te verantwoorden waren; men had rustig meer voor zo'n hoog doel kunnen riskeren.

Zeker, vanuit het standpunt van Mao gezien is zo'n offer absoluut de moeite waard, want hij behoefde niet te sterven en won aan macht! Om *zijn* winst te garanderen, moesten andere mensen alles - hun leven, hun hele hebben en houden - opofferen.

Wanneer er nu volgens de atheïstische communistische leer geen hiernamaals en geen opstanding is, dan hebben deze slachtotters van de revolutie alles verloren, doordat Mao en de zijnen meer aardse macht wilden. Dat is een onbeschaamd, onrechtvaardig gebruiken van een klasse mensen die een offer brengen ten gunste van anderen (de heersenden).

De communistische leiding nam in de praktijk alles af van vele mensen en plunderde hen totaal uit, doordat zij van hen het leven nam, terwijl de leiding alleen winst had. Dat is nu klassenverschil bij uitstek!

Waarom strijdt zo'n communistische leiding tegen economische uitbuiting van bepaalde klassen, terwijl zij en de meest overtuigde communisten aan de andere kant bereid zijn, andere klassen mensen (de kleine communisten, die uit idealisme aan het front staan) om te brengen? Zulke uitbuitingen zijn totaal en niet enkel economisch.

Henry Ford en andere industriële magnaten van Amerika bouwden de grote autofabrieken en de elektronische industrie van Rusland. Zo heeft Ford bijvoorbeeld de grote autofabriek bij Gorki gebouwd, die jeeps, auto's en oorlogsvoertuigen produceert. In de tussentijd hebben Fiat en andere Westerse firma's nog grotere fabrieken in de Sovjet-Unie gebouwd. Zo bouwt het Westen het oor

logspotentieel van Sovjet-Rusland op. Financiën stromen naar Rusland, zodat het Oostblok tegenover het Westen grote schulden heeft, die van jaar tot jaar toenemen.

De export van fabrieken en materiaal wordt voor een groot deel met behulp van de belasting van Westerse belastingbetalers gefinancierd. Het Westen betaalt inderdaad Sovjet-Rusland en het Oostblok, teneinde de Westerse waren en technologieën te kunnen inkopen¹. *Industrie, technologie en innovatie kunnen zich alleen ontwikkelen, waar persoonlijk vrijheid heerst.*

Dictators, die aan individuen persoonlijke vrijheid ontnemen, doden de uitvindingsgeest, zodat een door een dictator of door een bureaucratie centraal geregeerde maatschappij of een geleide economie met betrekking tot nieuwe technologie altijd achteruit zal gaan.

Daarom heeft Rusland een achterhaalde technologie. Daarom kon de Sovjet-Unie geen mensen op de maan zetten. Dit land bezit geen of te weinig uitvinders, ofschoon de Russen op zich zeer intelligent zijn. De geest van de dictatuur doodt de privé-initiatieven ten gunste van de staatsinitiatieven. Daarom is Amerika de grootste bron van het technologisch kunnen voor de gehele wereld. Amerika was het land van persoonlijke vrijheid.

In de laatste decennia is dit beeld van persoonlijke vrijheid fundamenteel veranderd. Amerika wordt meer en meer bureaucratisch-centraal geregeerd, zodat de persoonlijke vrijheid een fenomeen van het verleden wordt.

Terzelfder tijd klagen de Amerikanen erover, dat de oude generatie van onafhankelijke uitvinders uitsterft. Persoonlijke vrijheid wordt steeds meer beperkt. Tegelijk verdwijnt de Amerikaanse uitvindingsgeest, die de nieuwe, komende technologie moet leveren. De factor van het verleden zorgt er nog voor, dat Amerikaanse vliegtuigen en nucleaire technologie superieur zijn vergeleken met andere naties. Dit beeld zal met de beperking van persoonlijke vrijheid ook veranderen.

Veelzeggend is in dit verband de uitbreiding van de macht van de Amerikaanse belastingdienst. De ruggegraat van het land was de privé-uitvinder, die nu door de macht van de centraal bestuurd bureaucratie van het departement van belasting beknot wordt.

Toen de Amerikaanse G.I.'s in Zuid-Vietnam vochten, trokken zij op tegen een vijand in het veld, die voor een groot deel was uitgerust met wapens, die Henry Ford en Rockefeller op kosten van Amerikaanse belastingbetalers aan Rusland leverden. De tanks en kogels die de jonge Amerikaanse soldaten doodden, kwamen voor een groot deel uit fabrieken, die de Amerikanen en West-Europeanen aan Sovjet-Rusland geleverd hadden. De tanks en andere oorlogsvoertuigen, die op de Ho-Chi-Ming-Trail verkeerden, om de vijandelijke troepen te bevoorraden, kwamen uit de door Amerikanen en Europeanen gebouwde fabrieken.

De Sovjet-dictatuur heeft de binnenlandse ontwikkelingen op het gebied van deze techniek door haar bureaucratie verstikt, zodat zij, aan zichzelf overgelaten, tegenover de Amerikanen machteloos zou zijn gebleven. Wat het communisme gedood had - de uitvindingsgeest, die alleen door de persoonlijke vrijheid ontwikkeld wordt - dat leverde de vrije Amerikaanse economie, zodat Rusland een militair gevaar voor Amerika werd.

Toch was de hebzucht van Amerikaanse industriëlen zo groot, dat zij aan de vijandige gezinde Sovjet-Unie de wapens en fabrieken leverden, om meer winst voor zichzelf te verzamelen.

De eigenlijke winst kwam natuurlijk van de Amerikaanse belastingbetalers, die de financiën leverden, om deze fabrieken in Rusland te bouwen. De Sovjet-Unie verdiende door hun geleide economie niet voldoende geld om de leveringen zelf te betalen.

De tanks en kogels, die de jonge Amerikaanse G.I.'s doodden, vonden hun oorsprong in Westerse vindingrijkheid en Westerse financiën. Zo doodde het Westen zijn eigen soldaten. Dat kwam natuurlijk in het Sovjet-plan zeer goed van pas - het Westen vernietigt zichzelf. Amerikaanse industriëlen leverden de wapens en de knowhow, om hun eigen landslieden en zonen te doden.

¹ Antony C. Sutton, National Suicide Military Aid to the Sowjet Union, Arlington House, New Rochelle, U.S.A. blz. 1-283 (een documentatie).

Hetzelfde spel werd door dezelfde mensen tegenover Hitler gespeeld. Ook Hitler werd gedurende de oorlog tegen Amerika door Amerikaanse financiën en Amerikaanse technologie belangrijk ondersteund.

Antony C. Sutton heeft dit in een documentatie uit regeringsbronnen in Washington gedetailleerd aangetoond.²

Zo stierven tienduizenden jonge Amerikaanse soldaten. Een nog groter aantal werd tengevolge van de hebzucht en de handelsgeest van Amerikaanse industriëlen verminkt. Amerikanen vochten op het slagveld, tegen Amerikaanse technologie en industrie, die met behulp van Amerikaanse belastinggelden gefinancierd werden. Amerikaanse grootindustriëlen zoals Ford en Rockefeller verdien- den een vermogen door de hulp aan Rusland, die door Amerikaans belastinggeld werd ge finan- cierd. Tezelfdertijd keerden tienduizenden nooit weer naar huis terug - alleen hun lijken werden naar huis gebracht en daar begraven.

De geschiedenis van de Vietman-oorlog is hiermee nog niet compleet. De Amerikanen verloren de oorlog ondanks de enorme inzet van mensen en middelen. Tengevolge van de zwakke Amerikaanse diplomatie, werd het offer van vele jonge mannen tevergeefs gebracht. Want Henry Kissinger sloot een “vrede” die het land direct aan het communisme verkocht. Daarvoor ontving hij zelfs de Nobel Vredesprijs, terwijl Le Duc To de vredesprijs voor een dergelijk verraad weigerde.

Ondanks de dood van tienduizenden werd het vrije land aan het communisme uitgeleverd, waarbij het Oosten zijn vertrouwen in de goede wil van het Westen en de Westerse idealen verloor.

Gezien deze feiten, die velen vandaag bekend zijn, vraagt men zich af, of het zuiver menselijk ge- zien de moeite waard kan zijn, het hoogste goed, dat wij bezitten, het leven zelf, op het spel te zet- ten voor de leugenachtigheid en hebzucht van een paar belangrijke rijke magnaten.

Vroeger hebben de keizers, de koningen en hun vorsten soortgelijke spelletjes met mensenlevens gespeeld, om zich nog groter te maken. Hun “spelletjes” waren natuurlijk veel kleiner en van min- der betekenis dan de moderne “spelen”. Het grondbeginsel was wel gelijk, maar alles gebeurde op veel kleinere schaal, vergeleken met de huidige industriële verhoudingen. Vandaag worden soldaten door de technologie en de knowhow van hun eigen natie gedood. De bijbel heeft gelijk, wanneer zij beweert, dat de gehele wereld in het boze ligt (1 Johannes 5:19).

Dit sluit natuurlijk mijn aardse woonplaats in. Wanneer zij zich aan de boze verkocht heeft, dan moet ik als christen er zeer voorzichtig mee zijn, in hoeverre ik haar kan dienen. In alle dingen moet ik haar *in het goede* dienen. Wanneer zij van mij kwaad of iets onzinnigs verlangt, moet ik weige- ren. Wanneer zij mijn hoogste bezit wil afnemen, omdat enige magnaten nog machtiger willen wor- den, dan moet ik dat zeer goed overwegen, voor dat ik daarin toestem.

Deze overwegingen zullen steeds belangrijker worden, hoe verder we in de eindtijd komen. Want in de eindtijd zal de liefde in vele opzichten verkillen, en de ongerechtigheid zal de overhand nemen.

Een christen mag zijn leven niet op het spel zetten voor iets wat principieel onrechtvaardig is, want zijn leven is de tempel van de Heilige Geest, die heilige werken van hem verwacht, en geen werken die de ongerechtigheid in wat voor vorm dan ook dienen.

Omdat de ongerechtigheid snel de overhand neemt, is het niet verwonderlijk, dat het oude patriot- tisme wegebt en het cynisme floreert. Alleen een geestelijke opwekking, die de mensen innerlijk vernieuwt, kan onze cultuur voor een ondergang in cynisme en ongerechtigheid redden. Daarom blijft de hoofdpdracht van een christen de redding van individuele mensen uit het vuur en het ver- derf van de eindtijd, voordat de Heer Jezus Christus terugkomt, om zijn rijk van gerechtigheid op aarde op te richten.

² Antony C. Sutton, *Wall Street and the Rise of Hitler*. Press Seal Beech, California, U.S.A. 1976.